

Arrest

nr. 347 818 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X en X**
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind X

X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind X, en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 en 27 november 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2024 met referentienummer 115253.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Kabul op 28 mei 1999. De tweede verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Herat op 1 augustus 1999.

Beide verzoekende partijen treden eveneens op als wettige vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, H. A., geboren te Pakistan op 5 juli 2022. Het kind is de derde verzoekende partij.

De vierde verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren op 27 september 1955 te Kaboel.

Op 17 maart 2023 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), om humanitaire redenen.

Op 24 november 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van een visum lang verblijf, ten aanzien van het minderjarig kind, H. A.

Op 27 november 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van een visum lang verblijf, ten aanzien van de overige verzoekende partijen.

Dit zijn de bestreden beslissingen en deze zijn als volgt gemotiveerd:

“Aangezien de 24-jarige meerderjarige Afghaanse onderdaan zich (samen met zijn vermeende moeder, S. S. en zijn echtgenote S. N. en zoon H. A.) bij Zijn 33-jarige meerderjarige Belgische vermeende broer H. F. RR (...), in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van ad 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige broer ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht

Betrokkenen leggen geen gelegaliseerde geboorteaktes voor. Tevens werd er ook geen officiële huwelijksakte voorgelegd door H. F. en S. N.

Meneer H. F. heeft reeds in 2018 een aanvraag ingediend voor een visum C voor familiebezoek. de aanvraag werd geweigerd omdat hij niet aantoonde voldoende inkomsten te hebben. familie, werk en omdat de vrees groot was dat hij niet zou terugkeren. Mevrouw S. S. verklaart dat haar echtgenoot in augustus 2021 overleden is. Zij legt echter geen huwelijksakte noch een overlijdensakte voor. De verwantschap werd ook niet aangetoond tussen Mevrouw S. S. en de meereizende vermeende zoon H. F., alsook met de referentiepersoon. Mevrouw N. S. zou haar beide ouders verloren zijn, zij legt hiervoor verschillende getuigenverklaringen voor, maar geen officiële overlijdensaktes. Zij bewijzen dan ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Zonder verklaringen noch bewijzen kan ervan uitgegaan worden dat zij dus zeker nog andere familieleden hebben die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Bovendien vormt de referentiepersoon reeds een gezin samen met zijn echtgenote en diens twee kinderen. Betrokkenen kunnen zich daarom niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn.

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. De referentiepersoon verblijft bovendien al sedert 2015 in België, het is dan ook onduidelijk waarom er dermate lang gewacht werd om een visum aan te vragen. Betrokkenen kunnen tevens contacten onderhouden via de moderne sociale media zoals dat eerder gebeurde. hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Bovendien zijn Zij meerderjarig en wordt er van hun verwacht dat zij in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. Er is ook geen sprake van een medische problematiek. We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning, alsook hun internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere financiële afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen referentiepersoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria (Infra).

De advocaat verwijst naar de precare situatie in Afghanistan door enerzijds de overname van de macht door de Taliban en de daarmee gepaard gaande humanitaire en mensenrechtencrisis, de toename van geweld, de onderdrukking van Afghaanse vrouwen en het ontbreken van degelijk onderwijs en anderzijds de enorme voedselschaarste. De echtgenoot van mevrouw S. S., de genaamde N. G., werd in augustus 2021 vermoord door de Taliban. Hij werd een doelwit van de Taliban omwille van zijn job bij het Afghaanse leger gebeurtenis dook het gezin onder in Kaboel. Bovendien was de heer H. F., de vermeende broer van de referentiepersoon, voor de machtsovername werkzaam bij de Afghaanse politie aan de grens. Sinds de machtsovername werd hij genoodzaakt zijn werk stop te zetten omwille van het risico geïsoleerd te worden door de Taliban. Sindsdien leeft het gezin dus zonder inkomen. Door hun tewerkstelling vormen zij naar eigen zeggen een doelwit voor de Taliban. Tijdens hun verblijf in Afghanistan zou de schuilplaats van het gezin ontdekt zijn door de Taliban. H. F. liep hierbij lichamelijke verwondingen op, nadat de Taliban fysiek geweld tegen hem gebruikten. Mijn cliënten slaagden erin om te ontkomen en bevinden zich sedert een jaar in Pakistan. Een terugkeer naar Afghanistan is immers onmogelijk. Zij willen eveneens vermijden dat Zijzelf het slachtoffer worden van de ernstige voedselcrisis, economische crisis en gezondheids crisis in Afghanistan. Voorts zou er geen toekomstperspectief zijn voor H. A., gezien het recht op onderwijs voor kinderen niet kan gegarandeerd worden. Het gezin is dus ook volledig financieel afhankelijk van de referentiepersoon. Verder verwijst de advocaat ook naar de actuele situatie in Pakistan en het risico op deportatie. Het zou moeilijk tot onmogelijk zijn voor hun om toegang te krijgen tot bescherming, de arbeidsmarkt, en het risico bestaat om uitgewezen en overgeleverd te worden aan de Taliban. Ze beweren hiermee dat Pakistan geen vluchtelingen meer opneemt, zelf tonen ze niet aan dat ze al een poging hebbe gedaan om in Pakistan te verblijven. Om al deze beweringen te staven leggen zij verslagen, artikelen en standpuntennota's voor van de RTBF, De Morgen, the conversation, CSIS, HRW, UNHCR, pajhwok, rescue.org, reliefweb, EUAA, UN, Aljazeera, BBC, De Standaard, jurist.org, Ecol.net, EASO, ICRC, The Guardian, UNAMA, Rosa vzw, The new humanitarian EHRM, Europese Commissie, VN kinderrechtencomité, WHO en Amnesty International.

We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning, medische dekking, alsook hun internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. De voorgelegde foto's worden niet aanvaard als bewijs. De foto's zijn immers niet gedateerd. Wat betreft de foto's van de rug kan opgemerkt worden dat het niet duidelijk is wie er op de foto is afgebeeld. Bovendien toont een foto niet aan wat de oorzaak is van de getoonde letsels. Wat de andere foto's betreft, hierbij kan opgemerkt worden dat ze heel makkelijk in scène kunnen gezet zijn. Ze tonen een man die een uniform heeft aangetrokken en die zich achter een bureau heeft gezet. Ze tonen niet noodzakelijk aan dat de man op de foto de functie van politieagent daadwerkelijk uitoefent. Louter verklaringen zonder bewijs en het invoeren van diverse nieuwsartikelen, standpuntennota's en verslagen die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaan niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden: slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15, b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Betrokkenen beroepen zich eveneens op het hoger belang van het kind en het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer en/of verblijf naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer en/of verblijf niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr. 107.495 dd. 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Het louter invoeren van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. We wijzen er verder op dat de situatie in

Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021,

beschikbaar [\[https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan.veiligheidssituatie.20220505.pdf0,EASO.Afghanistan.Security.Situation.van.september.2022.beschikbaar.op.https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_Q8_EUAA.Afghanistan.Security%20Situation%20Final.2.pdf\]\(https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan.veiligheidssituatie.20220505.pdf0,EASO.Afghanistan.Security.Situation.van.september.2022.beschikbaar.op.https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_Q8_EUAA.Afghanistan.Security%20Situation%20Final.2.pdf\).](https://coi_06.afghanistan.Security.Update.van.https://coi_easo.europa.eu/admmstratlon/easo/PLib/2021_09.EASO.Afghanistan.Country.Focus.https://coi.euaa.eu/admmstratlon/easQ/PLib/2022_01.EASO.Afghanistan.Veiligheidssituatie.van.op.EASQ.COI.Report.Afghanistan.Security.situation.pdf,EkSO.september.2021,beschikbaar.op.EASO.COI.Report.Afghanistan.Security.situation.update.pdf.van.januari.2022,beschikbaar.op.COI.Report.Afghanistan.Country.focus.pdf) en de COI Focus 5 mei 2022 (beschikbaar op</p></div><div data-bbox=)

EASO Afghanistan Security Situation van januari 2023 beschikbaar op [afghanistan-january-2023](#) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van september 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA.Afghanistan.Security%20Situation%20Final.2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january.2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

"Aangezien de 24-jarige meerderjarige Afghaanse onderdane zich (samen met haar echtgenoot H. F. en zoon H. A. en haar schoonmoeder, S. S.) bij haar 33-jarige meerderjarige Belgische schoonbroer H. F. - RR (...), in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige schoonzus ifv Belgische meerderjarige schoonbroer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het betreft een gunst en geen recht. Betrokkenen leggen geen gelegaliseerde geboorteaktes voor. Tevens werd er ook geen officiële huwelijksakte voorgelegd door H. F. en S. Meneer H. F. heeft reeds in 2018 een aanvraag ingediend voor een visum C voor familiebezoek, de aanvraag werd geweigerd omdat hij niet aantoonde voldoende inkomsten te hebben, familie, werk en omdat de vrees groot was dat hij niet zou terugkeren. Mevrouw S. S. verklaart dat haar echtgenoot in augustus 2021 overleden is, Zij legt echter geen huwelijksakte noch een overlijdensakte voor. De verwantschap werd ook niet aangetoond tussen Mevrouw S. S. en de meereizende vermeende zoon H. F., alsook met de referentiepersoon. Mevrouw N. S. zou haar beide ouders verloren zijn. Zij legt hiervoor verschillende getuigenverklaringen voor, maar geen officiële overlijdensaktes. Zij bewijzen dan ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Zonder verklaringen noch bewijzen kan ervan uitgegaan worden dat zij dus zeker nog andere familieleden hebben die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Bovendien vormt de referentiepersoon reeds een gezin samen met zijn

echtgenote en diens twee kinderen. Betrokkenen kunnen zich daarom niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn.

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. De referentiepersoon verblijft bovendien al sedert 2015 in België, het is dan ook onduidelijk waarom er dermate lang gewacht werd om een visum aan te vragen. Betrokkenen kunnen tevens contacten onderhouden via de moderne sociale media zoals dat eerder gebeurde, hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Bovendien zijn zij meerderjarig en wordt er van hun verwacht dat zij in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. Er is ook geen sprake van een medische problematiek.

We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning, alsook hun internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere financiële afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen referentiepersoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria (infra).

De advocaat verwijst naar de precarie situatie in Afghanistan door enerzijds de overname van de macht door de Taliban en de daarmee gepaard gaande humanitaire en mensenrechtencrisis, de toename van geweld, de onderdrukking van Afghaanse vrouwen en het ontbreken van degelijk onderwijs en anderzijds de enorme voedselschaarste. De echtgenoot van mevrouw S. S. de genaamde N. G., werd in augustus 2021 vermoord door de Taliban. Hij werd een doelwit van de Taliban omwille van zijn job bij het Afghaanse leger. Gebeurtenis dook het gezin onder in Kaboel. Bovendien was de heer H. F., de vermeende broer van de referentiepersoon, voor de machtsovername werkzaam bij de Afghaanse politie aan de grens. Sinds de machtsovername werd hij genoodzaakt zijn werk stop te zetten omwille van het risico geïsoleerd te worden door de Taliban. Sindsdien leeft het gezin dus zonder inkomen. Door hun tewerkstelling vormen zij naar eigen zeggen een doelwit voor de Taliban. Tijdens hun verblijf in Afghanistan zou de schuilplaats van het gezin ontdekt zijn door de Taliban. H. F. liep hierbij lichamelijke verwondingen op, nadat de Taliban fysiek geweld tegen hem gebruikten. Mijn cliënten slaagden erin om te ontkomen en bevinden zich sedert een jaar in Pakistan. Een terugkeer naar Afghanistan is immers onmogelijk. Zij willen eveneens vermijden dat zijzelf het slachtoffer worden van de ernstige voedselcrisis, economische crisis en gezondheids crisis in Afghanistan. Voorts zou er geen toekomstperspectief zijn voor H. A., gezien het recht op onderwijs voor kinderen niet kan gegarandeerd worden. Het gezin is dus ook volledig financieel afhankelijk van de referentiepersoon. Verder verwijst de advocaat ook naar de actuele situatie in Pakistan en het risico op deportatie. Het zou moeilijk tot onmogelijk zijn voor hun om toegang te krijgen tot bescherming, de arbeidsmarkt, en het risico bestaat om uitgewezen en overgeleverd te worden aan de Taliban. Ze beweren hiermee dat Pakistan geen vluchtelingen meer opneemt, zelf tonen ze niet aan dat ze al een poging hebbe gedaan om in Pakistan te verblijven, Om al deze beweringen te staven leggen zij verslagen, artikelen en standpuntennota's voor van de RTBF, De Morgen, the conversation, CSIS, HRW, UNHCR, pajhwo, rescue.org, reliefv.eb, EIJAA, UN, Aljazeera, BBC, De Standaard, jurist.org, Ecoi.net, EASO, ICRC, The Guardian, UNAMA, Rosa vzw, The newhumanitarian, EHRM. Europese Commissie, VN kinderrechtencomité, WHO en Amnesty International.

We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning, medische dekking, alsook hun internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. De voorgelegde foto's worden niet aanvaard als bewijs. De foto's zijn immers niet gedateerd. Wat betreft de foto's van de rug kan opgemerkt worden dat het niet duidelijk is wie er op de foto is afgebeeld. Bovendien toont een foto niet aan wat de oorzaak is van de getoonde letsels. Wat de andere foto's betreft, hierbij kan opgemerkt worden dat ze heel makkelijk in scène kunnen gezet zijn. Ze tonen een man die een uniform heeft aangetrokken en die zich achter een bureau heeft gezet. Ze tonen niet noodzakelijk aan dat de man op de foto de functie van politieagent daadwerkelijk uitoefent. Loutere verklaringen zonder bewijs en het invoeren van diverse nieuwsartikelen, standpuntennota's en verslagen die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaan niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden

vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat ad. 15.b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Betrokkenen beroepen zich eveneens op het hoger belang van het kind en het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.609 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013. RVV nr 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr, 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen, Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001. nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer en/of verblijf naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer en/of verblijf niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr. 107 495 dd. 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van Juni 2021,

beschikbaar https://coi.easo.europa.eu/administration/easofPLib/2021_06_Afghanistan_Security_Update van https://c01.easo.europa.eu/admmstration/easo/PLib/2021_09_EASO_Afghanistan_Country_Focus https://coi.euaa.eu/admin_istratton/easo/PLib/2022_01_EASQ_Afghanistan_Veiligheidssituatie van op

EASO COI Report Afghanistan Security situat•on.pdf. EASO september2021. beschikbaar op EASO COI Report Afghanistan Security situation _ updête.pdf, van januari 2022, beschikbaar op COI RepQ(t Afghanistan Country focus.pdf) en de COI Focus

5 meg 2022 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/filestrapporten/coi_focus_Afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EASO Afghanistan Security Situation van september 2022 beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistanjanuary-2023>). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsvername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan- Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van september 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistanjanuary-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. Het staat

betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

"Gelet de visumaanvragen van de ouders (visumaanvragen nrs 69488 en 69489) dd 27/11/2023 geweigerd werden, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd-Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht-Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

"Aangezien de 68-jarige meerderjarige Afghaanse onderdane zich (samen met haar vermeende zoon, H. F. en diens vrouw S. N. en zoon H. A.) bij haar 33-jarige meerderjarige Belgische vermeende zoon H. F.- RR (...), in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige moeder ivf Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Betrokkenen leggen geen gelegaliseerde geboorteaktes voor. Tevens werd er ook geen officiële huwelijksakte voorgelegd door H. F. en S. N. Meneer H. F. heeft reeds in 2018 een aanvraag ingediend voor een visum C voor familiebezoek, de aanvraag werd geweigerd omdat hij niet aantoonde voldoende inkomsten te hebben. familie, werk en omdat de vrees groot was dat hij niet zou terugkeren. Mevrouw S. S. verklaart dat haar echtgenoot in augustus 2021 overleden is. Zij legt echter geen huwelijksakte noch een overlijdensakte voor. De verwantschap werd ook niet aangetoond tussen Mevrouw S. S. en de meereizende vermeende zoon H. F., alsook met de referentiepersoon. Mevrouw N. S. zou haar beide ouders verloren zijn, zij legt hiervoor verschillende getuigenverklaringen voor, maar geen officiële overlijdensaktes. Zij bewijzen dan ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Zonder verklaringen noch bewijzen kan ervan uitgegaan worden dat zij dus zeker nog andere familieleden hebben die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Bovendien vormt de referentiepersoon reeds een gezin samen met zijn echtgenote en diens twee kinderen. Betrokkenen kunnen zich daarom niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin. gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn.

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. De referentiepersoon verblijft bovendien al sedert 2015 in België. het is dan ook onduidelijk waarom er dermate lang gewacht werd om een visum aan te vragen. Betrokkenen kunnen tevens contacten onderhouden via de moderne sociale media zoals dat eerder gebeurde, hiervoor dienen zij zich niet in België te vestigen. Bovendien zijn zij meerderjarig en wordt er van hun verwacht dat zij in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. Er is ook geen sprake van een medische problematiek. We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning, alsook hun internationale bescherming zal bieden. wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere financiële afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen referentiepersoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging Inhouden- Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria (infra).

De advocaat verwijst naar de precare situatie in Afghanistan door enerzijds de overname van de macht door de taliban en de daarmee gepaard gaande humanitaire en mensenrechtencrisis, de toename van geweld. de onderdrukking van Afghaanse vrouwen en het ontbreken van degelijk onderwijs en anderzijds de enorme voedselschaarste. De echtgenoot van mevrouw S. S., de genaamde N. G., werd in augustus 2021 vermoord

door de Taliban. Hij werd een doelwit van de Taliban omwille van zijn job bij het Afghaanse leger gebeurtenis dook het gezin onder in Kaboel, Bovendien was de heer H. F. de vermeende broer van de referentiepersoon, voor de -machtsvername werkzaam bij de Afghaanse politie aan de grens. Sinds de machtsvername werd hij genoodzaakt zijn werk stop te zetten omwille van het risico geïsoleerd te worden door de Taliban, Sindsdien leeft het gezin dus onder inkomen. Door hun tewerkstelling vormen zij naar eigen zeggen een doelwit voor de Taliban. Tijdens hun verblijf in Afghanistan zou de schuilplaats van het gezin ontdekt zijn door de Taliban. H. F. liep hierbij lichamelijke verwondingen op, nadat de Taliban fysiek geweld tegen hem gebruikten. Mijn cliënten slaagden erin om te ontkomen en bevinden zich sedert een jaar in Pakistan. Een terugkeer naar Afghanistan is immers onmogelijk. Zij willen eveneens vermijden dat zijzelf het slachtoffer worden van de ernstige voedselcrisis, economische crisis en gezondheidscrisis in Afghanistan. Voorts zou er geen toekomstperspectief zijn voor H. A. gezien het recht op onderwijs voor kinderen niet kan gegarandeerd worden. Het gezin is dus ook volledig financieel afhankelijk van de referentiepersoon. Verder verwijst de advocaat ook naar de actuele situatie in Pakistan en het risico op deportatie. Het zou moeilijk tot onmogelijk zijn voor hun om toegang te krijgen tot bescherming, de arbeidsmarkt, en het risico bestaat om uitgewezen en overgeleverd te worden aan de Taliban. Ze beweren hiermee dat Pakistan geen vluchtelingen meer opneemt, zelf tonen ze niet aan dat ze al een poging hebbe gedaan om in Pakistan te verblijven. Om al deze beweringen te staven leggen zij verslagen, artikelen en standpuntennota's voor van de RTBF. De Morgen, the conversation, CSIS, HRW, UNHCR, pajhwok, rescue.org, reliefweb, EUAA, UN, Aljazeera, BBC, De Standaard, jurist.org, Ecoi.net, EASO, ICRC, The Guardian, UNAMA, Rosa vzw, The newhumanitarian, EHRM, Europese Commissie, VN kinderrechtencomité, WHO en Amnesty International.

We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning, medische dekking, alsook hun internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. De voorgelegde foto's worden niet aanvaard als bewijs. De foto's zijn immers niet gedateerd. Wat betreft de foto's van de rug kan opgemerkt worden dat het niet duidelijk is wie er op de foto is afgebeeld. Bovendien toont een foto niet aan wat de oorzaak is van de getoonde letsels. Wat de andere foto's betreft, hierbij kan opgemerkt worden dat ze heel makkelijk in scène kunnen gezet zijn. Ze tonen een man die een uniform heeft aangetrokken en die zich achter een bureau heeft gezet. Ze tonen niet noodzakelijk aan dat de man op de foto de functie van politieagent daadwerkelijk uitoefent. Louter verklaringen zonder bewijs en het invoeren van diverse nieuwsartikelen, standpuntennota's en verslagen die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaan niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden: slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Betrokkenen beroepen zich eveneens op het hoger belang van het kind en het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen, Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer en/of verblijf naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer en/of verblijf niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr. 107 495 dd. 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Het louter invoeren van diverse artikelen volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021,

beschikbaar op
https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO
Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022. beschikbaar op https://euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf en de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rappoden/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EASO Afghanistan Security Situation van september 2022 beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EIJAA_Afghanistan_Security_Situation_Final_2.pdf EASO Afghanistan Security Situation van januari 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023> blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van september 2022. beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EIJAA_Afghanistan_Security_Situation_Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023> Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek cf analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK).

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel als volgt toe:

"Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu zijn de bestreden beslissingen om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

1. Vooreerst stellen de bestreden beslissingen dat verzoekende partij geen recht heeft op een visum gezinshereniging met de referentiepersoon op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hierover dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het opnemen van dergelijke volstrekt overbodige (standaard-)motivering (zie RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij bij het beoordelen van verzoekers aanvraag.

2. Ten tweede trekt verwerende partij de verwantschap in twijfel tussen mevrouw S. S. en haar meereizende zoon H. F. en de verwantschap van haar met haar zoon in België. Dit is echter zeer merkwaardig aangezien verzoekende partij een positieve DNA-test heeft ingediend samen met haar visumaanvraag om de verwantschap tussen alle familieleden te bewijzen.

Er dient te worden opgemerkt dat in de eerste plaats hun verwantschap vastgesteld werd aan de hand van positieve DNA-resultaten waarvan het bewijs geleverd werd. In de tweede plaats maakt verweerder een kwestie van de verwantschap van verzoekers, maar verzuimt zij de DNA-resultaten in rekening te brengen of althans naar de DNA-resultaten te verwijzen. Bijgevolg is haar stelling dat de verwantschap tussen verzoekers niet is vastgesteld, een ongefundeerde bewering die zij niet zou hebben gedaan indien zij enige voorzichtigheid zou hebben betracht.

2. Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst aangezien zij er in het gezelschap is van de andere familieleden die een aanvraag voor een humanitair visum indienden. Verwerende partij vervolgt door te stellen dat "blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België."

In één argument lijkt verwerende partij met andere woorden twee verschillende criteria te hanteren. Eerst lijkt verwerende partij familiaal isolement als criterium te hanteren. Dan weer lijkt zij na te gaan waar de familiale banden van verzoeker het sterkst zijn. Het is voor verzoekende partij volstrekt onduidelijk op welk criterium verwerende partij haar aanvraag heeft beoordeeld.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de wet niet voorziet in de door verwerende partij gebruikte criteria.

Verzoekende partij vroeg een visum aan op basis van een combinatie van humanitaire redenen. Eerst en vooral wenst verzoekende partij te vluchten uit Afghanistan, een land waar de taliban de macht hebben

gegrepen en waar zij een groot risico loopt op ernstige mensenrechtenschendingen. Daarnaast wenst verzoekende partij haar familie in België te vervoegen. Deze twee elementen moeten in hun samenhang beoordeeld worden.

Het feit dat er geen familiaal isolement zou zijn in het land van herkomst toont niet aan dat er geen humanitaire redenen voorhanden zijn om een visum aan verzoekende partij toe te kennen. Hetzelfde geldt voor het eventueel sterker zijn van de familiale banden in het land van herkomst.

Verwerende partij motiveert haar beslissing door te stellen dat er geen sprake is van familiaal isolement in Afghanistan en dat er om die reden geen humanitaire redenen zijn om een visum af te leveren aan verzoekende partij, terwijl verzoekende partij nooit enig familiaal isolement heeft ingeroepen als humanitaire grond.

Eerst en vooral is verzoekende partij op zoek naar veiligheid, hetgeen zij in Afghanistan niet heeft. Het is volstrekt normaal dat verzoekende partij vervolgens besloot om een visumaanvraag voor België in te dienen, een land waarvan haar broer, schoonbroer en zoon de nationaliteit hebben én waar haar veiligheid gegarandeerd kan worden. Of verzoekende partij al dan niet in familiaal isolement zou zijn in Afghanistan doet er met andere woorden weinig toe.

Verwerende partij haalt daarnaast ook aan dat mevrouw S. N. enkel een getuigenverklaringen neerlegt betreffende het overlijden van haar ouders, maar geen officiële overlijdensakte waardoor verzoekende partij niet zou aantonen dat ze familiaal geïsoleerd is. Daarnaast wordt mevrouw S. S. verweten dat ze geen huwelijksakte en overlijdensakte voorlegt van haar echtgenoot.

Verwerende partij maakt hierbij echter dezelfde denkfout door er van uit te gaan dat het familiaal isolement de humanitaire grond was waarop verzoekende partij zich beriep bij de aanvraag tot het bekomen van een visum, quod non. Verzoekende partij had bijgevolg geen enkele reden om het eventueel in leven zijn van haar ouders of van haar echtgenoot achter te houden. In de Afghaanse cultuur is het gebruikelijk dat de vrouw bij de familie van haar man gaat inwonen. Een vrouw die trouwt, verlaat haar biologische familie en gaat deel uitmaken van de familie en het huishouden van de echtgenoot. Hieruit volgt dat de familie van de echtgenoot vanaf het huwelijk volledig instaat voor de voor de zorg en het onderhoud van de echtgenote. Het is tevens in deze familiale context dat verwerende partij een beoordeling dient te maken over de situatie van S. N.

Bovendien werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de moeilijkheden voor Afghaanse burgers om documenten van burgerlijke staat te bekomen in Afghanistan. Een studie uitgevoerd door IOM en gepubliceerd in 2023 bevestigt de moeilijkheden bij het verkrijgen van identiteitsdocumenten, zoals paspoorten en taskara's, en andere documenten van burgerlijke stand, zoals huwelijks- en overlijdensakten:

"However, despite this, the overall consensus amongst Afghans interviewed is that identification and civil registration documentation have become more difficult to access under the DfA. Survey respondents throughout all 34 provinces cited higher prices, followed by office closures and lack of clarity regarding processes as key barriers. This was confirmed by those interviewed in Balkh, Herat, Nangarhar, and Kandahar, who confirmed that the price increases for e-Tazkiras and passports, combined with the cost of travelling, have been the largest barrier to procuring documentation since August 2021, given the widespread economic and humanitarian crises that have resulted in widespread unemployment. Furthermore, office closures, and reduced number of staff and resources have hampered access to documentation generally under the DfA. For example, under the previous government (GoIRA), there were many offices in districts where people could get Tazkiras and e-Tazkiras. Currently, however, there are only a few offices that are equipped with the necessary resources to issue these documents. This has caused the processes for applying for documentation to become time-consuming, and people have to wait for months to get their e-Tazkiras, passports, and marriage certificates in particular. Community leaders in Balkh, Herat, Kandahar, and Nangarhar provinces – who were involved in processing documentation requests for their community members under the former and current government regimes – stated that there were more facilities under the GoIRA. Processes were faster overall under the previous government⁵⁵"

Over de mogelijkheden om een huwelijksakte te bekomen wordt het volgende gemeld:

"Several community leaders and lawyers interviewed in Nangarhar Province in particular expressed that DfA members will not issue marriage certificates if people are requesting it to go abroad and leave Afghanistan.⁷⁰ This was confirmed by interviewees who had attempted to procure marriage certificates under the DfA.

(...)

Another interviewee in Balkh province confirmed that the DfA were not issuing marriage certificates at all, due to high demand under the DFA.⁷² Two interviewees within the Ministry of Internal Affairs stated that distribution of marriage certificates had ceased, due to limited numbers of booklets.⁷³ Anyone who requires this document must have a confirmation letter stipulating why they require a marriage certificate in order to receive it – however many people lack information about the process.”³

Daarnaast worden overlijdensakten quasi nooit afgeleverd in Afghanistan. Dit gebeurt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen:

“Death certificates were the document people surveyed and interviewed were least likely to have – this was given the least priority for most people. In Afghanistan, people only apply for death certificates if they are required for legal cases, or to receive money from the Department of Martyrs and the Handicapped in cases where an immediate family member has died not of natural causes. However, under the DfA, the government authorities have only been paying out certain pensions on an inconsistent basis – which has decreased people’s overall willingness to get this document even further.”⁴

Verwerende partij liet met andere woorden na een grondig onderzoek te doen naar de door verzoekende partij voorgelegde stukken. Haar oordeel berust op een foutieve feitenvinding en zij schendt om die reden de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

3. Ten derde stelt verwerende partij in antwoord op de door verzoekende partij ingeroepen persoonlijke bijzondere kwetsbaarheden en op de precaire situatie in Afghanistan, zowel politiek als socio-economisch, het volgende:

“Om al deze beweringen te staven leggen zij verslagen, artikelen en standpuntennota’s voor van RTBF, De Morgen, the conversation, CSIS, HRW, UNHCR, pajhwok, rescue.org, reliefweb, EUAA, UN, Aljazeera, BBC, De Standaard, jurist.org, Ecol.net, EASO, ICRC, The Guardian, UNAMA, Rosa vzw, The newhumanitarian, EHRM, Europese Commissie, VN Kinderrechtencomité, WHO en Amnesty International. We mogen hier duidelijk stellen dat zij verwachten dat België zal instaan voor accommodatie, financiële ondersteuning, medische dekking, alsook internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden.”

Verwerende partij redeneert dat verzoekende partij vooral om economische redenen een visum aanvraag. Echter meent zij ook dat verzoekende partij internationale bescherming zal zoeken. Hieruit zou ze kunnen afleiden dat verzoekende partij vooral naar België wil komen omwille van haar financiële toestand. Dit is echter een volledig absurde redenering. Door te erkennen dat verzoekende partij internationale bescherming zoekt, kan zij vervolgens niet stellen dat ze louter omwille van moeilijke economische omstandigheden een visum aanvraagt. Bovendien legde verzoekende partij bewijs voor waaruit blijkt dat hun familieleden in België over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen op te vangen. Er kan bovendien niet zomaar gesteld worden dat verzoekende partij louter accommodatie en financiële steun zal verwachten van België, terwijl zij net hebben aangetoond dat ze niet ten laste zullen vallen. Opnieuw is de intentie van hun visumaanvraag om in de eerste plaats veiligheid te vinden, hetgeen in Afghanistan niet te vinden is, en om die reden zich te voegen bij hun familie die in België wonen.

Voorts wordt het verzoekende partij verweten dat zij enkel verwijzen naar de algemene situatie in hun land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk op artikel 3 EVRM uit te maken. Zij stelt dat ze hun beweringen moeten staven met een begin van persoonlijk bewijs.

Door dit ‘argument’ te hanteren om de visumaanvraag van verzoekende partij te weigeren, schendt verwerende partij de formele en de materiële motiveringsplicht die op haar rust, alsook de zorgvuldigheidsplicht.

4 Ibid.

Bovendien verwees verzoekende partij wel degelijk naar landeninformatie die betrekking heeft op haar situatie. Ten eerste werd gewezen op landeninformatie die aantoont dat Afghanen met een profiel zoals dat van verzoekende partij een hoog risico lopen op vervolging:

“de meest recente update van het EUAA landenrapport van Afghanistan van januari 2023 het risico voor personeelsleden van veiligheidsinstanties van de voormalige overheid, waaronder politieagenten:

“Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. summary executions, torture, enforced disappearances). For applicants who were members of the security institutions of the former government well-founded fear of persecution would in general be substantiated.

Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to."

Dit wordt nogmaals bevestigd door UNHCR, die in de meest recente richtlijnen van februari 2023 aangeeft dat bepaalde profielen een verhoogde nood hebben aan internationale bescherming, in vergelijking met de situatie voor de machtsovername door de Taliban. UNHCR vermeldt daarbij expliciet leden van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten én personen die banden hebben met deze leden van de voormalige veiligheidsdiensten:

"Based on available reports about widespread human rights violations in Afghanistan, including accounts provided to UNHCR by Afghans in flight and those already abroad as part of UNHCR monitoring activities, many Afghans will have international protection needs. As described in paragraphs 20-25 below, there are serious limitations on information gathering in Afghanistan, which make it difficult to obtain a comprehensive understanding of the treatment of Afghans of different profiles across Afghanistan. However, UNHCR is concerned about an increase in international refugee protection needs for people fleeing Afghanistan since the takeover by the Taliban. In addition to the situation of women and girls as described above, other profiles with increased refugee protection needs compared to the situation prior to the events of 15 August 2021 include:

[..]

- Former members of the Afghan national security forces and Afghans associated with the former international military forces in Afghanistan;"⁶

Aan het risicoprofiel en de nood aan internationale bescherming van een lid van de voormalige Afghaanse nationale politie kan niet getwijfeld worden. Relevant voor verzoeker is echter het feit dat UNHCR in de recente richtlijnen van februari 2023 aangeeft dat ook personen die banden hebben met leden van de voormalige veiligheidsdiensten een verhoogd risico lopen. UNHCR bevestigt vervolgens nog eens expliciet dat familieleden van personen die een risico op vervolging lopen, ook vaak zelf gevaar lopen:

UNHCR notes that family members and others closely associated with persons at risk of persecution are frequently at risk themselves. " (stuk 3, p.14-15).

Verzoekende partij verwees daarnaast, zoals verwerende partij ook toegeeft in de bestreden beslissing, naar landeninformatie die betrekking heeft op de kwetsbare positie van vrouwen en kinderen, en die wijst op het totale gebrek aan toekomst voor de minderjarige zoon van verzoekende partij. (stuk 3, p. 15-27 en p. 34-37)

Deze informatie, die specifiek betrekking heeft op de situatie van verzoekende partij, werd in de bestreden beslissing volledig buiten beschouwing gelaten. Nochtans toont deze informatie aan dat verzoekende partij ook het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dus nog een bijkomende vrees heeft voor ernstige mensenrechtenschendingen, naast haar persoonlijk profiel.

Dat verwerende partij deze informatie volledig buiten beschouwing laat is dan ook een schending van haar motiveringsplicht en haar zorgvuldigheidsplicht.

Tot slot voegt verwerende partij zelf geen enkele landeninformatie in de bestreden beslissing om aan te tonen dat de situatie van verzoekende partij in Afghanistan geen bijzondere kwetsbaarheid in zich draagt. Dit is des te meer problematisch nu verzoekende partij wel talrijke bronnen aanhaalde om aan te tonen dat de algemene situatie in Afghanistan en de specifieke situatie van verzoeker in die omstandigheden wel degelijk erg problematisch is.

Ook dit is een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust.

4. Wat het risicoprofiel betreft van verzoekende partij omwille van het werk van H. F. voor de voormalige overheid, argumenteert verwerende partij zeer kort door de bocht door het fotobewijs van tafel te vegen, maar geen woord te reppen over de andere bewijsstukken die werden aangeleverd ter staving van verzoekers werkzaamheden bij de Afghaanse politie. Verzoekende partij legde immers ook een werkbadge neer. Verwerende partij blijft echter in gebreke om hierover enig standpunt in te nemen, nog sterker, de werkbadge wordt zelf niet vermeld in haar beslissing. Verzoekers job werd niet met de nodige voorzichtigheid in overweging genomen en in twijfel getrokken op basis van een deel van de bewijsstukken. Dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het geheel van de ingebrachte werkdocumenten is niet ernstig. Zeker gezien de bijzondere kwetsbaarheid die dit creëert voor het hele gezin.

Nergens in de bestreden beslissing gaat verwerende partij in op de kwetsbaarheid van verzoekende partij als dicht familielid van iemand die banden heeft met de voormalige Afghaanse overheid.

Uit de door verzoekende partij voorgelegde landeninformatie blijkt ondubbelzinnig dat personen met vermeende of werkelijke banden hebben met de vorige Afghaanse overheid en hun familieleden een hoog risico lopen op ernstige mensenrechtenschendingen en zelfs moeten vrezen voor hun leven.

Overigens is dit een algemeen bekend gegeven dat ook uitvoerig aan bod komt in de rapporten van EUAA, waar verwerende partij (in andere dossiers) vaak naar verwijst. Om

die reden komt de Country Guidance van het EUAA tot volgende conclusie met betrekking tot de vrees voor vervolging van personen met banden met de voormalige overheid:

“Risk analysis

Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. summary executions, torture, enforced disappearances). For applicants who were members of the security institutions of the former government wellfounded fear of persecution would in general be substantiated. Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion.”

Met andere woorden: het EUAA stelt dat zowel personen met banden met de voormalige Afghaanse overheid, met de buitenlandse overheden, en hun familieleden een hoog risicoprofiel hebben om vervolgd te worden door de taliban, hetgeen bevestigt wat verzoekende partij reeds in de begeleidende brief aanhaalde.

Gezien de verhoogde kwetsbaarheid van verzoekende partij omwille van de job van H. F. bij de veiligheidsdiensten van de voormalige overheid, wordt van verwerende partij verwacht met de nodige voorzichtigheid om te springen bij de beoordeling van hun visumaanvraag. Gezien verwerende partij de job van H. F. in twijfel trekt, zonder rekening te houden met alle aangebrachte bewijsstukken -ze liet diens werkbade buiten beschouwing- wordt de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht nogmaals geschonden.

5. Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoekende partij geen familieleden beschermd onder artikel 8 EVRM heeft met de in België verblijvende referentiepersoon H. F. Verwerende partij stelt hierbij dat andere gezinsleden dan die van het kerngezin slechts gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien er bijkomende elementen zijn van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden.

Vervolgens stelt verwerende partij dat het onduidelijk is waarom verzoekende partij “zodanig lang gewacht heeft om een visum aan te vragen”, aangezien de referentiepersoon sinds 2015 in België verblijft. Verwerende partij maakt hier volledig abstractie van het feit dat er sinds augustus 2021 sprake is van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Doordat de taliban in augustus 2021 de macht in Afghanistan hebben overgenomen, is hun greep op het land vanzelfsprekend erg versterkt. De taliban kan nu veel eenvoudiger haar wil opleggen aan de Afghaanse bevolking, kan maatregelen nemen zonder schrik te moeten hebben voor repercussies van de voormalige Afghaanse overheid gesteund door buitenlandse troepen, kan ongestoord overgaan tot het uitschakelen van personen die zij als vijanden of landverraders beschouwen. In de begeleidende brief die verzoekende partij heeft neergelegd samen met haar visumaanvraag worden de implicaties van de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan concreet op haar situatie toegepast. De vraag waarom verzoekende partij niet eerder een visum aanvraag voor België is bijgevolg volledig irrelevant voor de beoordeling van hun aanvraag.

Verwerende partij stelt vervolgens dat betrokkenen contact kunnen blijven houden via “moderne sociale media zoals dat eerder gebeurde”. Hiermee erkent ze het contact dat werd onderhouden door de van elkaar gescheiden familieleden en de emotionele afhankelijkheid die daaruit voortvloeit. Verwerende partij gaat opnieuw voorbij aan het feit dat verzoekende partij in de eerste plaats wenst weg te vluchten uit Afghanistan omwille van de precare situatie voor verzoekers. In tweede instantie wensen zij zich te voegen bij hun familieleden in België waarmee zij zowel een emotionele als financiële afhankelijkheidsband hebben. De financiële afhankelijkheid is bovendien ontstaan sinds de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan, waardoor verzoekende partij genoodzaakt werd het werk neer te leggen.

In de begeleidende brief die bij de aanvraag werd gevoegd werd uitvoerig ingegaan op de humanitaire crisis die er momenteel heerst in Afghanistan die sinds de machtsovername nog op drastische wijze is verslechterd.

Er werd onder meer gewezen op de enorme voedselcrisis die in Afghanistan heerst:

“Miljoenen Afghanen in Afghanistan riskeren op dit moment acute armoede en zelfs de dood door uithongering. Meer dan de helft van de Afghaanse bevolking heeft als gevolg van de huidige situatie en de neerwaartse economische spiraal dringend humanitaire hulp nodig.¹⁰

De socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is thans erg precair. Bij wijze van voorbeeld kan worden gewezen op de volgende bronnen:

“According to the World Food Programme, the estimated numbers of people unable to adequately feed themselves and their families had increased dramatically reaching 22.8 million – an increase of 37 percent in the number of Afghans facing acute hunger. Among these, approximately 8.7 million people were assessed as experiencing critical levels of acute food insecurity.

9. Contributing to food insecurity, throughout 2021 Afghanistan suffered its second drought in four years, affecting 25 of the country's 34 provinces. Since 80 percent of the population depends directly on agriculture, this significantly undermined livelihoods and access to food. (..)

11. The World Bank has estimated that Afghanistan currently has a year-on-year inflation rate of almost 41.9 percent. Given Afghanistan's dependence on imports, the depreciation in the currency has also driven up prices. The World Food Programme recorded significant price increases from June to October 2021 for basic items such as wheat, rice, cooking oil, diesel and other essentials.

12. As a result of this crisis, people are resorting to harmful coping mechanisms including incurring unsustainable debt burdens. UNICEF has observed an increase in child labour, child marriage, and the sale of children, disproportionately affecting girls. For example, in November 2021 UNICEF received

10 Pajhwok Afghan News, Millions of Afghans face acute poverty: Guterres, 16 januari 2022, <https://pajhwok.com/2022/01/16/millions-of-afghans-face-acute-poverty-guterres/>; International Rescue Committee, IRC Emergency Watchlist 2022: Afghanistan tops list of countries most at risk in year ahead; IRC finds global “System Failure” fueling crises and driving record levels of humanitarian need, <https://www.rescue.org/press-release/irc-emergency-watchlist-2022-afghanistan-tops-list-countries-most-risky-year-ahead-irc>.

credible reports of ‘families offering their daughters as young as 20 days old for future marriage in return for a dowry’. (..)

The banking and liquidity crisis have had adverse impacts on the health system with multiple facilities unable to pay salaries and fuel to run their generators. Ambulances cannot operate, food supplies are running short for the patients, and they lack adequate medicine.”

“Two-thirds of the population are now resorting to crisis-level coping strategies to feed their families. This is an eight percentage increase from December and a staggering sixfold increase since August 2021, according to WFP's latest Food Security Update for Afghanistan. Crisis and emergency coping strategies include the sale of organs and children to survive. [..]

Eight in ten (80 percent) income-earning households experienced a significant decrease in income during the month of January. With the changing face of urban hunger, households in Kabul were hit the hardest, where some families braved the harsh winter season without any income at all.

More than half of Afghanistan's population, or 22.8 million people, are acutely food insecure, according to the latest Integrated Food Security Phase Classification (IPC) report, while more than 24.4 people are in need of humanitarian support. A total 8.7 million people are just one step away from experiencing famine-like conditions.”

“Acute malnutrition is spiking across the country and 95 percent of households have been experiencing insufficient food consumption and food insecurity. At least 55 percent of the population is ‘expected to be in crisis or emergency levels of food insecurity’ through March 2022, according to the United Nations. Humanitarian organizations have repeatedly issued warnings about the sheer scale of the crisis and how much worse it can get. Afghan children are starving to death nearly every day.

The International Rescue Committee has concluded that, 'unaddressed, the current humanitarian crisis could lead to more deaths than twenty years of war.' A February 2022 survey by Save the Children found that 82 percent of Afghan families had lost wages since August 2021 and almost one in five were sending children to engage in labor (for miniscule wages), while 7.5 percent stated they were resorted to begging or requesting money or food from charity. 'The huge spike in prices caused by the economic crisis has left many families unable to afford food'."

45. Afghanistan is experiencing one of the worst food insecurity and malnutrition crises globally. The country is facing a second drought in four years and the worst of its kind in 27 years. An estimated 22.8 million people are projected to be at "crisis" and "emergency" levels of food insecurity until March 2022. Almost 9 million of these will be at "emergency" levels of food insecurity – the highest number in the world. Half of all children under five years of age are facing acute malnutrition. Since January, humanitarian partners have provided more than 270,000 metric tons of food and \$38 million in cash to nearly 16 million people. Humanitarian partners also provided emergency wheat cultivation package assistance to 1 million people between July and November. Partners have provided safe drinking water, sanitation facilities and hygiene options to almost 4 million people."

"The prices of food commodities in Afghanistan were reported to have increased significantly: from June to September 2021, the cost of wheat flour was reported to have increased by 28% and the price of cooking oil reportedly increased by 55% compared to the same period in 2020. Based on Seasonal Food Security Assessment (SFSA) data for 2021, 95% of Afghanistan's population reported a decrease in household incomes compared to 2020, with 83% of urban and 72% of rural households reporting a significant reduction. According to Integrated Food Security Phase Classification (IPC) analyses for September 2021, nearly half of Afghanistan's population was reported to experience 'high levels of food insecurity', while the figures of 'food insecure people' were the highest since the first IPC analysis in 2013, which made the situation in Afghanistan 'the world's secondlargest food crisis, in absolute terms'. Based on World Food Programme (WFP) surveys, for the first time, urban residents were reported to have faced the same level of food insecurity as rural residents, with 'virtually no family' in urban and rural environments that would be able to 'afford sufficient food'."

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35% increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (drought), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and 'possibly increased displacement'."

Miljoenen Afghanen in Afghanistan riskeren op dit moment acute armoede en zelfs de dood door uithongering. Meer dan de helft van de Afgaanse bevolking heeft als gevolg van de huidige situatie en de neerwaartse economische spiraal dringend humanitaire hulp nodig. Eind 2021 waarschuwde International Rescue Committee nog dat er in 2022 een bijna universele armoede zou kunnen heersen, waarbij 97% van de Afghanen het gevaar loopt onder de armoedegrens te moeten leven. Het stelde ook dat de Afgaanse bevolking geconfronteerd wordt met een gebrek aan cashgeld en dat de prijzen van basisproducten – van voedsel tot medicijnen – de pan uitswingen.

Daarnaast zijn er enorme tekorten aan medische benodigdheden en gezondheidszorg in Afghanistan. De aanhoudende crisis in het land ondermijnt drastisch het vermogen van het personeel om voor hun patiënten te zorgen :

"Shortages of equipment, supplies and medicine, a lack of fuel and heating facilities, especially now with winter approaching, and uncertain support from partners are just some of the challenges we're facing," said Shahla Oruzgani, head midwife at the maternity hospital".

"At the Ahmad Shah Baba Hospital, where Dr. Aqila Bahrami works, the outlook is no less bleak. "We used to receive regular support from an international NGO, but their staff left in the aftermath of the events in August. Now we are in serious need of medical supplies," she told the UN reproductive and sexual health agency, UNFPA."

"Ms. Oruzgani fears the situation could get far worse should the healthcare system fail completely. Preliminary estimates warn that the current humanitarian emergency and suspension of lifesaving reproductive services for women and girls could cause up to 58,000 additional maternal deaths, 5.1 million unintended pregnancies and a near doubling of the unmet need for family planning over the next four years."

Veertig jaar oorlog, steeds terugkerende natuurrampen, chronische armoede, droogte en de COVID-19 pandemie hebben de bevolking van Afghanistan geteisterd. De machtsovername door de Taliban en de daaruit voortvloeiende mensenrechtenschendingen hebben de noden alleen maar verergerd.

Deze dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking, is onlosmakelijk verbonden met de machtsovername door de Taliban.

Hoewel het huidige Talibanregime niet noodzakelijk humanitaire hulp weigert, is zij wel zeer goed op de hoogte van de reden waarom de internationale gemeenschap deze humanitaire hulp weigert. De leiding van de Taliban weet dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die zij begaat, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigt, en haar gemaakte beloftes niet nakomt.

Eind 2022 heeft de Taliban een verbod uitgevaardigd voor ngo's en humanitaire organisaties voor vrouwelijke medewerkers. Hierop reageerden verschillende ngo's dat ze hun activiteiten dan zouden moeten staken, en experts gaven aan dat het verbod een directe impact zou hebben op lokale ngo's maar ook op miljoenen Afghanen afhankelijk van humanitaire hulp .

De humanitaire situatie vloeit in reële mate voort uit hoe moeilijk het door de Taliban wordt gemaakt voor ngo's en humanitaire organisaties om hulp te verlenen.

In maart werd door de Talibanregering besloten om de meisjesscholen toch niet te heropenen, hoewel men aanvankelijk had gezegd dit wel te zullen doen. Dit gaf onmiddellijk aanleiding tot het annuleren door de Verenigde Staten van geplande ontmoetingen die de financiële crisis van het land zouden moeten verlichten.

De Talibanleiding maakt desondanks nog steeds een bewuste, intentionele keuze om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat de Afghaanse bevolking hierdoor afziet en in een situatie van extreme armoede terechtkomt.

De acties of gedragingen van de Taliban, waaronder diens fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, hebben aldus de verslechtering van de reeds precaire situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau. Op die manier hebben de gedragingen van de Taliban indirect een enorme impact op de huidige precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden."

Ook Uw Raad erkent dat de humanitaire situatie in Afghanistan momenteel desastreus is.

Onder andere in het arrest van 13 oktober 2022 (nr. 278 701) wordt het volgende gesteld:

"Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking."

Het is met andere woorden algemeen bekend dat in Afghanistan de bevolking in het algemeen verarmd is, dat het gemiddeld inkomen met een derde is gedaald, dat de tewerkstellingsgraad is gedaald en dat een groot deel van de bevolking in voedselonzeekerheid leeft.

De algemene verarming van de Afghaanse bevolking en de voedselonzeekerheid die hogere prijzen met zich meebrengt hebben vanzelfsprekend ook hun weerslag op verzoekende partij en haar financiële afhankelijkheid. Het is dan ook in deze context dat verwerende partij had moeten oordelen over de reden waarom verzoekende partij een visum aanvroeg.

Verwerende partij is kennelijk onredelijk en schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust door de informatie over de humanitaire crisis volledig buiten beschouwing te laten, door na te laten verzoekende partij haar situatie te koppelen aan deze crisis, in het bijzonder wat betreft de argumentatie omtrent de financiële afhankelijkheid

6. Verwerende gaat niet in op de door verzoekende partij voorgelegde (en algemeen bekende) landeninformatie dat vrouwen wel degelijk ernstig onderdrukt worden in Afghanistan.

Ook uit de rapporten van EUAA waar verwerende partij zich doorgaans op beroept (maar die zij volledig achterwege laat in de bestreden beslissing) blijkt dat vrouwen een hoog risico lopen op vervolging:

"Risk Analysis

The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.

Links to persecution under other profiles may also be relevant, in particular 3.2. Public officials and servants of the former government, 3.8. Journalists and media workers, 3.10. Humanitarian workers, 3.12. Individuals perceived to have transgressed religious, moral and/or societal norms, and 3.13. Individuals perceived as 'Westernised'.

Nexus to a reason for persecution

Taking into account the close link between the restrictions enforced on women and girls and the religious norms imposed by the Taliban, the persecution of women and girls in the form of accumulation of various measures is likely to be for reasons of religion. Other grounds, such as membership of a particular social group and (imputed) political opinion may also be substantiated."

Er heerst een algemene consensus binnen Europa dat Afghaanse vrouwen erkend moeten worden als vluchteling en met andere woorden een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Dit volgt tevens uit de conclusie van advocaat-generaal bij het Hof van Justitie, Richard de la Tour, van 9 november 2023 (AG Richard de la Tour 9 november 2023 C-608/22 en C609/22), waarin hij stelt dat er voor Afghaanse vrouwen een gegronde vrees voor vervolging bestaat enkel en alleen op grond van het geslacht van de verzoeker, zonder andere factoren die kenmerkend zijn voor haar persoonlijke omstandigheden in aanmerking te nemen. In zijn conclusie is advocaat-generaal Jean Richard de la Tour van mening dat de opeenstapeling van discriminerende handelingen en maatregelen van de Taliban in Afghanistan tegen meisjes en vrouwen vervolging vormt. Volgens hem kunnen deze handelingen en maatregelen, wegens de ernst van de berovingen die zij met zich brengen, hun lichamelijke of geestelijke integriteit in gevaar brengen, evenzeer als meer directe bedreigingen van hun leven. Door hun cumulatieve effect en hun opzettelijke en systematische toepassing zijn deze maatregelen het bewijs van de oprichting van een sociale structuur die is gebaseerd op een systeem van segregatie en onderdrukking van meisjes en vrouwen, waarin zij worden uitgesloten van de burgermaatschappij en beroofd van het recht om een waardig en fatsoenlijk leven te leiden in hun land van herkomst. Deze maatregelen leiden dus tot een flagrante en voortdurende ontkenning van de meest essentiële rechten van meisjes en vrouwen op grond van hun geslacht, waardoor zij van hun identiteit worden beroofd en hun dagelijks leven ondraaglijk wordt. De advocaat-generaal is ook van mening dat dit regime hun wordt opgelegd enkel op grond van hun aanwezigheid op het grondgebied, ongeacht hun identiteit of persoonlijke omstandigheden. Hoewel het mogelijk is dat een vrouw op grond van haar bijzondere kenmerken niet door een of meer van de betrokken maatregelen wordt getroffen, blijft zij blootgesteld aan beperkingen en ontberingen die, afzonderlijk of in hun geheel beschouwd, een niveau van ernst bereiken dat gelijkwaardig is aan het niveau van ernst dat is vereist om als vervolging te worden aangemerkt.

Wat betreft de specifieke situatie voor vrouwen en meisjes, uitte de Speciale Rapporteur van de VN voor de mensenrechtensituatie in Afghanistan in een rapport van september 2022 zijn "rave concern about the staggering regression in women and girls' enjoyment of civil, political, economic, social and cultural rights since the Taliban took power", waarbij hij opmerkte dat "[i]n no other country have women and girls so rapidly disappeared from all spheres of public life, nor are they as disadvantaged in every aspect of their lives"⁶⁶ Het meest recente rapport van de Speciale Rapporteur van februari 2023 bevestigt dit nog eens:

"The recent edicts banning women and girls from all education beyond the primary level, access to parks, gyms and public baths and working for NGOs deepen existing flagrant violations of women's human rights, already among the most draconian in the world. The discriminatory denial of women and girls' fundamental human rights may amount to gender persecution, a crime against humanity."⁶⁷

Verschillende lidstaten kenden Afghaanse vrouwen de vluchtelingenstatus toe enkel en alleen op basis van hun gender, omwille van de voortdurend verslechterende situatie van vrouwen onder het talibanbewind. UNCHR schrijft hierover het volgende:

“A number of EU Member States have already recognized this. In December 2022, the Swedish Migration Agency issued a legal opinion concluding that the accumulation of discriminatory measures imposed by the Taliban amount to persecution, and that applications by female Afghan asylum seekers would henceforth be assessed on the basis of membership to a particular social group defined by gender. Afghan women would thus be granted refugee status, regardless of other circumstances.⁹⁶ In January 2023, the Danish Refugee Appeals Board adopted a similar position, announcing that it would henceforth be granting refugee status to Afghan women and girls solely because of their gender, given their continuously worsening situation in Afghanistan. ⁹⁷ In a series of decisions of January and February 2023, the Danish Refugee Appeals Board granted international protection to Afghan women on the basis that they would face persecution solely based on their gender.⁹⁸ Most recently, in February 2023,

Finland adopted the same approach, concluding that ‘all women are considered in the prevailing circumstances as categorically subject to persecution in Afghanistan [...] on the basis of their gender alone.’⁹⁹”

Ten slotte concludeert UNHCR het volgende over vervolging van vrouwen in Afghanistan:

“UNHCR submits that the accumulation of measures taken by the Taliban in the context of the current situation in Afghanistan meets the threshold of persecution within the meaning of the 1951 Convention as well as Article 9(1) QD. While certain persecutory measures amount to persecution on a cumulative basis within the meaning of Article 9(1)(b) QD, others meet the threshold of sufficient seriousness by single act within the meaning of Article 9(1)(a) QD. 6.2.

UNHCR further submits that while EU law requires that every asylum application is carried out on an individual basis, this does not affect the conclusion that protection may be granted solely on the applicant's gender. In light of the current situation for women and girls in Afghanistan, UNHCR submits that protection is presumed to be required due to the persecutory measures taken by the de facto authorities in Afghanistan which affect women and girls solely on the basis of their gender.”

In de begeleidende brief die door verzoekende partij werd voorgelegd bij haar visumaanvraag werd de situatie van Afghaanse vrouwen uitgebreid beschreven in punt 4.2 ‘De bijzondere kwetsbaarheid van S. S. en S. N.’.

In dit hoofdstuk wordt benadrukt dat vrouwen in Afghanistan worden gediscrimineerd, louter en alleen omdat ze vrouw zijn. De situatie van vrouwen werd nog erger sinds de taliban de macht overnamen. Echter reeds voor de machtsovername was de Afghaanse samenleving doordrongen door vrouwonvriendelijke machtsrelaties en gendergerelateerd geweld. Daarnaast werd er uitgebreide informatie meegedeeld over de rechten van vrouwen die steeds verder worden ingeperkt sinds de machtsovername. Vrouwen werden gedwongen het werk neer te leggen, kunnen niet meer naar school, mogen slechts buiten komen in het bijzijn van een mannelijke begeleider etc. Vrouwen die protesteren of kritiek uiten, lopen een hoog risico op gendergerelateerd geweld waaronder zweepslagen of andere vormen van foltering. Een rapport van Human Rights Watch van 2022 wordt tevens aangehaald in het begeleidend schijven waaruit blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg voor vrouwen ook steeds meer bemoeilijkt wordt. De basisrechten van vrouwen en meisjes worden op systematische wijze geschonden door de talibanregering.

Verzoekende partij heeft verwezen naar objectieve landeninformatie over de concrete situatie van vrouwen in Afghanistan. Deze informatie kan niet zomaar aan de kant worden geschoven door verwerende partij. Nergens in haar beslissing biedt verwerende partij een antwoord op de in de aanvraag aangebrachte vrijheidsbeperkingen die door de taliban worden opgelegd aan vrouwen en meisjes in Afghanistan. Uw Raad oordeelde in haar arrest 298 502 van 12 december 2023 over een verzoek tot vernietiging van een weigeringsbeslissing van een humanitair visum voor een Afghaanse vrouw dat verwerende partij de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht schond door niet in te gaan op de vrijheidsbeperkingen die door verzoekster werden aangebracht bij haar visumaanvraag:

Door deze bijzondere kwetsbaarheid van verzoekende partij dermate te ontkennen en na te laten op grondige wijze onderzoek te doen naar de risico's op systematische mensenrechtenschendingen tegen Afghaanse vrouwen en na te laten hierover enig argument in de bestreden beslissing te ontwikkelen, schendt verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht die op haar rusten.

7. Verwerende partij gaat voorts nergens in op het hoger belang van de nog erg jonge kind van verzoekende partij. In de begeleidende brief bij de aanvraag werd hier nochtans uitvoerig op ingegaan. Er werd onder meer gewezen op het gebrek aan (degelijk) onderwijs en op het gebrek aan de mogelijkheid om een degelijke toekomst uit te bouwen in Afghanistan. (stuk 3, p. 19 e.v.) Er werd bovendien gewezen op het risico op rekrutering door ISKP, een extremistisch islamistische terreurgroepering. (stuk 3, p. 17)

Nergens in de bestreden beslissing valt te lezen op welke manier verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoeker. Sterker nog, ze stelt dat het in de begeleidende brief aangehaalde artikel 24 van het Handvest niet kan worden weerhouden en baseert zich hiervoor op haar argumentatie aangaande het kinderrechtenverdrag:

“Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (cf. RS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoording ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn wat betreft de zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.”

Hieruit volgt dat verwerende partij het hoger belang van het kind niet toepast, als gevolg van een onjuiste juridische toepassing van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verwerende partij ondermijnt haar onderzoeksplicht die voortvloeit uit het hoger belang van het kind door een volledig juridisch onjuiste lezing van artikel 24 van het Handvest, aangezien dit artikel wel degelijk rechtstreekse werking heeft binnen het Belgische rechtssysteem. Ze kan bijgevolg haar redenering die ze voor het kinderrechtenverdrag hanteerde niet zomaar toepassen op het Handvest inzake de grondrechten.

Bovendien oordeelde de RvV in haar arrest nr. 289 650 van 31 mei 2023 aangaande een weigeringsbeslissing van een humanitair visum van Afghaanse onderdanen met minderjarige kinderen dat de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 EVRM, meer bepaald wat betreft het hoger belang van het kind, werd geschonden:

“Verzoekster stelt onder punt 5 in het verzoekschrift dat de gemachtigde niet ingaat op het hoger belang van de kinderen, terwijl zij hier in de begeleidende brief uitvoerig is op ingegaan. Ze heeft gewezen op RvV X - Pagina 4 een gebrek aan onderwijs en op het risico op rekrutering door ISKP, een extremistische islamistische terreurgroepering. Ze stelt dat nergens in de bestreden beslissingen valt te lezen op welke wijze de gemachtigde heeft rekening gehouden met het hoger belang van haar kinderen, zodanig dat een schending voorligt van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de visumaanvragen op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet een begeleidend schrijven heeft gevoegd van 14 mei 2022. In dit schrijven heeft verzoekster inderdaad een hoofdstukje gewijd aan het hoger belang van het kind. Ze heeft daarbij toegelicht dat het hoger belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 van het EVRM, waarbij ze heeft geciteerd uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daarbij ging verzoekster ook in op het arrest Jeunesse van dit Hof waarin onder meer wordt gesteld dat een brede consensus bestaat dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen het hoogste belang zijn en voldoende gewicht hieraan gehecht moet worden. Verzoekster stelde onder meer dat de erbarmelijke omstandigheden wat betreft veiligheid, leefbaarheid en toekomstperspectief tot de conclusie nopen dat het in het hoger belang is van haar kinderen om Afghanistan te verlaten en zich in België bij hun familie te vestigen. Zoals verzoekster ook terecht aanstipt, wees zij daarbij concreet op het risico op gedwongen rekrutering door de ISKP, met specifieke aandacht voor de rekrutering van kinderen en steunde zij zich daarvoor op een betrouwbare bron.

Verzoekster stipt terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: “the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant

weight." Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden.

In casu kan de Raad niet vaststellen dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het hoger belang van de kinderen. Verzoekster heeft zich in haar begeleidend schrijven immers niet beperkt tot de vage stelling dat er voor haar kinderen geen enkele toekomst is in het herkomstland. In de eerste bestreden beslissing wordt weliswaar uitgebreid gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM, maar nergens kan hieruit blijken dat in het kader van het onderzoek naar een eventuele positieve verplichting een nauwgezet onderzoek is gebeurd naar het hoger belang van de minderjarige kinderen. De gemachtigde gaat veeleer in op de vraag of verzoekster als familiaal geïsoleerd kan worden beschouwd en behandelt uitgebreid de vraag of er sprake is van een afhankelijkheidssituatie tussen verzoekster en haar meerderjarige broer die in België geruime tijd geleden erkend werd als vluchteling en de Belgische nationaliteit heeft verworven.

Verder blijkt dat de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, die specifiek betrekking hebben op de kinderen louter gemotiveerd zijn op grond van de overweging dat aangezien de visumaanvraag voor verzoekster als moeder werd geweigerd, uiteraard ook de visumaanvragen van de minderjarige meereizende kinderen worden geweigerd. Deze beslissingen voor de drie kinderen steunen dus uitdrukkelijk op de eerste bestreden beslissing, doch zoals supra gesteld kan de Raad in die beslissing evenmin vaststellen dat op zorgvuldige wijze rekening is gehouden met het betoog aangaande het hoger belang van de kinderen in het begeleidend schrijven van 14 mei 2022. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing niet direct de kinderen tot voorwerp heeft, heeft die beslissing wel duidelijk gevolgen voor de minderjarige kinderen, nu de drie overige bestreden beslissingen er uitdrukkelijk op steunen en het de moeder betreft van de kinderen (zie *mutatis mutandis* HvJ 11 maart 2021, M.A. t. Belgische Staat, C112/20).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald wat betreft het hoger belang van de kinderen, is aangetoond." In de bestreden beslissing van de minderjarige verzoeker H. A. wordt tevens enkel verwezen naar de beslissingen van zijn ouders om de weigering van zijn visumaanvraag te motiveren. Dit is geen ernstige motivering, aangezien er opnieuw geen rekening werd gehouden met de aangebrachte informatie in het begeleidend schrijven in verband met het hoger belang van het kind.

Ook dit vormt een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust.

8. Waar verwerende partij tot slot nog stelt dat 'volgens beschikbare informatie werknemers van vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd worden', en hierbij verwijst naar EUAA, kan verzoekende partij kort zijn.

In eerste instantie valt verzoekende partij niet onder deze categorie. Als voormalig lid van de Afghaanse politie en familieleden van een lid van de veiligheidsdiensten van de voormalige regering zijn zij geen werknemers van een vzw, internationale organisatie of een journalist. Dit motief is dan ook niet pertinent of relevant.

Om het risico voor verzoekende partij in te schatten, moet men kijken naar het risico dat van toepassing is op hun profiel (zie *supra* punt 4 en 5).

Door zich te beroepen op informatie die betrekking heeft op een andere categorie dan verzoekende partij om het risico in Afghanistan in te schatten, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

Ten tweede, en ten overvloede, vind deze stelling van verwerende partij wederom geen steun in de rapporten van EUAA. Uit punt 3.8 en 3.10 van de EUAA Country Guidance van januari 2023 blijkt een heel ander, genuanceerder beeld van het risico. Dit is illustratief voor de onzorgvuldige werkwijze van verzoeker.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 3 en 8 EVRM;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*
- artikel 3 IVRK;*
- het motiveringsbeginsel*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- de rechten van verdediging*

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de rechten van verdediging.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verweerder wijst er verder op dat de bestreden beslissingen werden genomen in antwoord op een aanvraag visum type D, om humanitaire redenen.

De juridische grondslag van dergelijke aanvraagprocedure is art. 9 Vreemdelingenwet, en aan dit wetsartikel dient de wettigheid van de bestreden beslissingen te worden afgetoetst.

Naar oordeel van de verweerder vermag verzoekende partij zich niet te beroepen op de bepalingen van het EVRM, om een vermeende onwettigheid van de bestreden beslissingen te doen vaststellen.

Immers, artikel 1 van het EVRM bepaalt:

“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) is de verbintenis die door Verdragsluitende Staten is aangegaan om de in het Verdrag opgesomde rechten en vrijheden te verzekeren door middel van artikel 1 van het EVRM beperkt tot een ieder die ressorteert onder hun eigen “rechtsmacht”. De uitoefening van rechtsmacht is derhalve een noodzakelijke voorwaarde, meer nog een conditio sine qua non, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en aan de oorsprong liggen van de beweerdde schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag. (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Het EHRM stelt in zijn rechtspraak dat het begrip “rechtsmacht” hoofdzakelijk territoriaal wordt opgevat (territoriale rechtsmacht). Een Verdragsstaat wordt in beginsel geacht rechtsmacht uit te oefenen over zijn gehele grondgebied. Rechtsmacht wordt dan ook in eerste orde begrepen vanuit een territoriale notie. Eenieder die zich bevindt op het grondgebied van een Verdragsluitende Staat, ressorteert dan ook onder de rechtsmacht van dit Staat (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, Bankovic e.a. t. België e.a., par. 61; EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 131; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië, par. 71).

Hoofdzakelijk een territoriale opvatting van rechtsmacht hanterend, oordeelt het Hof dat handelingen van Staten die worden gesteld buiten hun grondgebied of die gevolgen teweeg brengen buiten hun grondgebied, enkel in uitzonderlijke omstandigheden als een uitoefening van rechtsmacht, in de zin van artikel 1 EVRM, kunnen worden beschouwd (extraterritoriale rechtsmacht) (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, Bankovic e.a. t. België e.a., par. 67; EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 132; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië, par. 72).

Het Hof heeft in zijn rechtspraak een aantal uitzonderlijke omstandigheden erkend die aanleiding kunnen geven tot de vaststelling dat rechtsmacht wordt uitgeoefend buiten de territoriale grenzen van een Verdragsluitende Staat. Het EHRM benadrukt hierbij stelselmatig dat in elke zaak het vaststellen van uitzonderlijke omstandigheden waarin extraterritoriale rechtsmacht wordt uitgeoefend, een onderzoek naar en een analyse van de specifieke feiten eigen aan de zaak vereist (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 132).

Op basis van zijn eerdere rechtspraak heeft de Grote Kamer van het EHRM in het arrest Al-Skeini getracht richtsnoeren op te stellen voor toekomstige zaken. In dit arrest identificeerde de Grote Kamer drie uitzonderingen op het beginsel dat rechtsmacht hoofdzakelijk territoriaal wordt uitgeoefend, en die aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van het uitoefenen van extraterritoriale rechtsmacht.

Een eerste uitzondering betreft situaties waarbij overheidsambtenaren gezag en controle uitoefenen over één of meer specifieke personen in het buitenland. (zgn. “public powers – exception”) (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 133-136) Als een uitzondering op het territorialiteitsbeginsel, kan de rechtsmacht van een Verdragsluitende Staat worden uitgebreid naar overheidshandelingen die gevolgen teweegbrengen buiten het nationale grondgebied, indien daardoor een jurisdictioneel verband (“jurisdictional link”) ontstaat tussen het betrokken individu en de Verdragsluitende Staat. In het kader van het uitoefenen van overheidsgezag en – controle op personen die zich in het buitenland bevinden, identificeerde het EHRM drie subcategorieën:

- Handelingen van diplomatieke en consulaire agenten, die aanwezig zijn op buitenlands grondgebied in overeenstemming met internationaal recht, kunnen als een uitoefening van rechtsmacht worden beschouwd wanneer deze overheidsagenten gezag en controle doen gelden over anderen.

- Wanneer door toestemming, uitnodiging of stilzwijgende instemming door de regering van dat grondgebied, een Verdragsluitende Staat overheidsgezag uitoefent op buitenlands grondgebied dat normaal wordt uitgeoefend door de regering van dat grondgebied. Aldus kunnen overheden van een Verdragsluitende Staat die, in overeenstemming met gewoonte, verdrag of een ander akkoord, uitvoerende of rechterlijke gezagsfuncties uitoefenen op het grondgebied van een andere Staat, verantwoordelijk worden gehouden voor begane schendingen van het EVRM zolang de handelingen in kwestie toerekenbaar zijn aan de Verdragsluitende Staat eerder dan aan de territoriale Staat.

- In bepaalde gevallen kan het gebruik van geweld door overheidsagenten die opereren buiten hun grondgebied, een individu onder de controle van de overheden brengen en dus onder de rechtsmacht van een Verdragsluitende Staat, bv. wanneer een individu in hechtenis wordt genomen door overheidsagenten in het buitenland. Wat beslissend is in zulke gevallen is de fysieke controle en gezag dat wordt uitgeoefend.

De Grote Kamer besloot in het arrest Al-Skeini dat wanneer een Verdragsluitende Staat door middel van overheidsagenten gezag en controle uitoefent over een individu, deze Staat - onder artikel 1 van het EVRM - enkel verplicht is om de rechten en vrijheden te verzekeren die relevant zijn voor de situatie van het individu onder zijn rechtsmacht (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 137).

In andere woorden, een extraterritoriale verantwoordelijkheid houdt niet in dat Staten gehouden zijn om alle soorten rechten te verzekeren. De rechten die verzekerd moeten worden zijn nauw verbonden met het soort gezag en de controle die wordt uitgeoefend in een extraterritoriaal kader (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 137). Bijgevolg zal de omvang van de verplichting om rechten en vrijheden te verzekeren, afhangen van de individuele situatie en van het betrokken recht of vrijheid waarop hij of zij zich beroept. (zie in deze zin UK Court of Appeal, 9 september 2016, AlSadoon & Ors c. Secretary of State for Defence, [2016] EWCA Civ 811, pt. 30).

Een tweede uitzondering betreft de situatie waar een Verdragsluitende staat, als gevolg van een rechtmatige of onrechtmatige militaire actie, effectieve controle uitoefent over een grondgebied van een niet-Verdragsluitende Staat. De verplichting om in dit grondgebied, dat buiten het nationale grondgebied valt, de rechten en vrijheden van het Verdrag te verzekeren, volgt uit de feitelijkheid van zulke controle, ongeacht of deze rechtstreeks wordt uitgeoefend, door de gewapende strijdkrachten van de Verdragsluitende Staat dan wel door een onderworpen lokaal bestuur (EHRM 7 juli 2011, Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 53721/07, par. 138-140)

Een derde uitzondering betreft de situatie waar een Verdragsluitende Staat wordt bezet door de strijdkrachten van een andere Verdragsluitende Staat. De bezettende Staat is dan in beginsel verantwoordelijk voor de schendingen van het EVRM in het bezette gebied, zo niet zou er een beschermingsleemte ontstaan in de juridische ruimte van het EVRM dat hoofdzakelijk opereert in een regionaal kader en met name in de juridische ruimte van de Verdragsluitende Staten (“espace juridique”) (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 141-142).

Determinerend om te bepalen of er in casu sprake is van territoriale rechtsmacht is aldus de vraag of verzoekende partij zich in casu op het Belgische grondgebied bevindt (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. t. Verenigd Koninkrijk, par. 48; EHRM 25 juni 1996, nr. 19776/92, Amuur t. Frankrijk, par. 52).

Dat is niet het geval.

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij zich evenmin aan een Belgische grens of op een plaats van binnenkomst bevindt noch maakt zij het voorwerp uit van een grenscontrole. In dit kader stipt verweerder tevens aan dat een visumweigering niet gelijkgesteld kan worden met een binnenkomstweigering of terugdrijving aan de grens, waarbij fysiek de toegang tot het Belgische grondgebied wordt geweigerd (EHRM 12 januari 2017, nr. 12552/12, Kebe e.a. t. Ukraine, par.76).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. De Verdragsluitende Staten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (zie EHRM 8 november 2007, nr. 30279/03, Perry t. Letland, par. 51; EHRM 12 februari 2009, nr. 2512/04, Nolan en K. t. Rusland, par. 62). In de zaak Nolan en K. heeft het EHRM weliswaar geoordeeld dat immigratiecontroles moeten worden uitgeoefend in overeenstemming met de verdragsverplichtingen (EHRM 12 februari 2009, nr. 2512/04, Nolan en K. t. Rusland, par. 62).

In casu is de bestreden visumweigering geen maatregel die gelijkgesteld kan worden met een weigering van voortzetting van verblijf in België, zoals een niet-verlenging van de verblijfsvergunning, een verwijdering of een terugkeerweigering, aangezien verzoekende partij nooit eerder verblijf in België heeft genoten en zich niet op Belgisch grondgebied bevindt.

Terwijl uit wat volgt blijkt, dat er geen sprake is van een uitoefening van een extraterritoriale rechtsmacht door België.

In onderhavige zaak is er immers geen sprake van een situatie waar België, als gevolg van een rechtmatige of onrechtmatige militaire actie, effectieve controle uitoefent over het Pakistaans grondgebied of een deel ervan. Evenmin is er een situatie waarin Pakistan wordt bezet door Belgische strijdkrachten. De tweede en derde uitzonderingen, zoals supra toegelicht, zijn niet van toepassing.

Wat betreft de eerste uitzondering, stelt verweerder vast dat er geen sprake is van een situatie waar België overheidsgezag uitoefent op Pakistaans grondgebied met toestemming, uitnodiging of stilzwijgende instemming van de Pakistaanse regering van dat grondgebied. Evenmin doet zich een situatie voor waar geweld werd gebruikt of fysieke controle of gezag wordt uitgeoefend ten aanzien van verzoekende partij door Belgische overheidsagenten die opereren op Pakistaans grondgebied. Subcategorieën 2 en 3, onder de eerste uitzondering, zijn niet van toepassing.

Al evenmin is er sprake van een situatie zoals vermeld in subcategorie 1 onder de eerste uitzondering, met name een situatie waar Belgische diplomatieke of consulaire agenten zulk gezag en controle uitoefenen over verzoekende partij dat hij onder de rechtsmacht van België valt.

Het enkele gegeven dat verzoekende partij, die zich buiten het grondgebied van België bevindt, wordt getroffen door een administratieve beslissing van een Belgische overheidsambtenaar is immers op zich niet voldoende om vast te stellen dat verzoekster onder de extraterritoriale rechtsmacht van de Belgische Staat valt. Overheidshandelingen die gevolgen teweegbrengen buiten het Belgische grondgebied kunnen enkel aanleiding geven tot het vaststellen van extraterritoriale rechtsmacht indien daardoor ook een jurisdictionele band ('jurisdictional link' of 'lien juridictionnel') ontstaat tussen de verzoeker en de Belgische Staat. (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, Bankovic e.a. t. België e.a., par. 82).

Verweerder herinnert er aan dat volgens het EHRM geen extraterritoriale rechtsmacht kan worden vastgesteld wanneer er slechts sprake is van één enkele extraterritoriale akte ("only an instantaneous extraterritorial act" of "acte extraterritorial instantané") met negatieve gevolgen voor de betrokken persoon, daar de tekst van artikel 1 van het EVRM geen causale opvatting van het begrip "rechtsmacht" toelaat (EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië, par. 73 met verwijzing naar Bankovic, par. 75).

Aangezien de uitoefening van rechtsmacht een noodzakelijke voorwaarde is, meer nog een conditio sine qua non, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en die aanleiding geven tot een mogelijke schending

van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag, besluit verweerder in casu dat bij gebrek aan rechtsmacht uitgeoefend door België, verzoekende partij de schending van artikel 3 en 8 van het EVRM niet dienstig kan aanvoeren.

Aangezien de uitoefening van rechtsmacht een noodzakelijke voorwaarde is, meer nog een conditio sine qua non, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en die aanleiding geven tot een mogelijke schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag, besluit verweerder in casu dat bij gebrek aan rechtsmacht uitgeoefend door België, verzoekende partij de schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM niet dienstig kan aanvoeren.

Eenzelfde redenering geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van art. 3 IVRK.

Immers, art. 2 van het IVRK bepaalt dat de Verdragsluitende Staten de aangenomen rechten enkel garanderen binnen hun eigen rechtsgebied.

Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat in de bestreden beslissing over de toepassingsvoorwaarden van deze verdragsartikelen werd gemotiveerd, nu die motieven (gelet op het gebrek aan rechtsmacht) slechts als overtoollig kunnen worden beschouwd.

In ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel is dat verzoekers zich op de bepalingen uit het EVRM kunnen beroepen, zal verweerder nog ingaan op de door verzoekers aangevoerde schendingen van deze verdragsbepalingen.

Verweerder laat gelden dat onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing houdende de weigering van een visum lang verblijf. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel, terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook reeds is vastgesteld dat geen begin van bewijs is voorgelegd dat verzoekers persoonlijk gevaar zouden lopen in het land van herkomst.

Verwerende partij laat ook gelden dat de visumaanvragen werden geweigerd, ten aanzien van alle verzoekers. Het betreft ten andere geen aanvragen tot het bekomen van een visum gezinshereniging.

Er kan dus geenszins een verbreking zijn van de gezinsbanden.

Er kan niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“er wordt vooreerst vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig” (RvV nr. 242.832 dd. 23.10.2020)

En ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

De schending van de aangevoerde verdragsartikelen, art. 3 en 8 EVRM, kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat verder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onder vorm van een visum type D ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder verder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) heeft ingediend, ten einde zich -om humanitaire redenen- in België te kunnen vestigen.

Hierop heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd om welke redenen de aanvraag "geen bewijs van een dringende humanitaire situatie bevat", zodat de visumaanvraag werd geweigerd.

Daarbij herhaalt verwerende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt bij de beoordeling van zogenaamde humanitaire visumaanvragen, waarbij in de bestreden beslissing ook terecht wordt opgemerkt dat de toekenning van een dergelijk visum een gunst uitmaakt, zodat de verzoekende partij zich als dusdanig niet kan beroepen op het recht om in het bezit gesteld te worden van een humanitair visum.

Zie ook:

"Het staat niet ter discussie dat verzoekers, op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, geen recht op enig verblijf kunnen laten gelden en verweerder verzochten om gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om, op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft in de eerste en tweede bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoekers hun aanvraag niet kan worden ingewilligd omdat er "niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen". Verzoekers betwisten de correctheid en de redelijkheid van de verschillende overwegingen die verweerder ertoe brachten tot dit besluit te komen." (RvV nr. 292 845 van 16.08.2023) (eigen markering)

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissingen terecht genomen werden.

In een eerste onderdeel stelt verzoekende partij dat het opnemen van de motivering omtrent het geen recht hebben op een visum gezinshereniging getuigt van een onzorgvuldige motivering, nu er een humanitair visum werd aangevraagd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17.03.2023 een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) heeft ingediend, ten einde zich in België te voegen bij een meerderjarige referentiepersoon van Afghaanse nationaliteit.

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat de verzoekende partij zich niet op de regels inzake gezinshereniging kon beroepen, zodat de visumaanvraag diende te worden beoordeeld als een aanvraag om een humanitair visum.

Verweerder ziet niet in welk belang verzoekende partij heeft bij dit middelonderdeel, nu zij dus hetzelfde aanvoert als wat in de bestreden beslissing is gesteld: er is geen recht op gezinshereniging; de aanvraag steunt op humanitaire redenen en kan dus enkel vanuit dat oogpunt worden onderzocht.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht gewezen wordt op het feit dat hij overeenkomstig de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid om al dan niet de gunst van een humanitair visum toe te kennen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dan weer dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op zeer gedegen wijze rekening werd gehouden met de elementen dewelke de situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, om vervolgens te besluiten dat er geen sprake is van een prangende humanitaire situatie, dewelke zou nopen tot de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

In een tweede en derde onderdeel meent verzoekende partij dat ten onrechte de verwantschap tussen tweede verzoekende partij en haar minderjarige meereizende zoon en tweede verzoekende partij en haar in België verblijvende zoon in twijfel wordt getrokken, terwijl er een positieve DNA-test wordt bijgebracht, en dat zij niet onder de categorie van werknemers van vzw, internationale organisatie of journalist valt, noch hun familie, zodat deze verwijzing niet pertinent is. Tot slot haalt verzoekende partij nog aan dat de werkbadge van eerste verzoeker buiten beschouwing zou zijn gelaten, alwaar zij tracht te bewijzen dat H. F. werkzaam was bij de Afghaanse politie aan de grens.

Verwerende partij laat gelden dat dergelijke kritiek niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zelfs indien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie per vergissing geen rekening zou hebben gehouden met de werkbadge, de voorgelegde DNA-resultaten en verwezen zou hebben naar de categorie van werknemers van vzw, internationale organisatie of journalist, dan nog volstaat dit geenszins om afbreuk te doen aan de overige motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij blijft in haar enig middel ten andere zelf in gebreke om aan te tonen op welke wijze de verwijzing hiernaar de uitkomst van de bestreden beslissing zou hebben beïnvloed, nu zij nog steeds in gebreke bleef gelegaliseerde geboorteaktes, huwelijksaktes en overlijdensaktes voor te leggen en werd gemotiveerd dat loutere verklaringen zonder bewijs en het inroepen van diverse nieuwsartikelen, standpuntennota's en verslagen die de algemene toestand van een land of regio beschrijven niet volstaan om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verwerende partij laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij ten andere uitsluitend betrekking heeft op een niet determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing, nu werd gemotiveerd dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat zij zich op een prangende humanitaire situatie en op een familiaal isolement kan beroepen.

In een vierde, vijfde en zesde onderdeel uit verzoekende partij kritiek op elementen die ten onrechte niet werden onderzocht of waarover gebrekkig zou zijn gemotiveerd.

Vooreerst stelt verzoekende partij dat ten onrechte in de bestreden beslissing wordt aangestipt verzoekende partij niet aantoonde familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst.

Verwerende partij merkt op dat het gegeven dat verzoekende partij dit niet zelf opwierp als humanitaire grond, geenszins met zich meebrengt dat de gemachtigde dit niet mee in rekening kan brengen bij de beoordeling van de situatie van verzoekende partijen.

Daarnaast werpt verzoekende partij op dat van haar niet kan worden verwacht dat zij overlijdensaktes en huwelijksaktes voorlegt, gelet op de moeilijkheden om deze documenten te bekomen in Afghanistan.

Verwerende partij ziet niet in welk belang verzoekende partij heeft bij dit middelonderdeel, nu zij zelf aangeeft zich niet op deze grond te beroepen.

De kritiek van verzoekende partij op dit punt is dan ook niet ernstig.

Tot slot meent de verzoekende partij dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat de referentiepersoon in België over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij wijst erop dat het loutere feit dat de referentiepersoon verzoekers in België financieel zou ondersteunen, nog niet bewijst dat er sprake is van dwingende humanitaire redenen, die verantwoorden waarom het visum moet worden toegekend. Het weze herhaald dat deze visumaanvragen niet mogen worden aangewend als een 'verkapte' aanvraag tot gezinshereniging (waartoe verzoekende partij niet beantwoordt aan de voorwaarden).

Verder maakt deze steun nog niet dat er een dusdanige afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen de referentiepersoon en verzoekers, zodanig dat geenszins geheel kan worden uitgesloten dat verzoekers verwachten dat België zal instaan voor hun accommodatie, financiële ondersteuning, alsook hun internationale bescherming.

Verder stelt verzoekende partij dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de door haar bijgebrachte informatie beperkt blijft tot de algemene situatie in Afghanistan, zodat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoekende partij ondersteunt haar kritiek met de verwijzing naar algemene rapporten en de blote bewering dat deze rapporten wel degelijk betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekers.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij zich niet kunnen beroepen op art. 3 EVRM (zie supra).

Verweerder benadrukt ten overvloede dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht heeft geoordeeld dat verzoekende partij geen documenten heeft voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat hun leven in Afghanistan een gevaar zou zijn of dat verzoekende partij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, louter en alleen door te verwijzen naar algemene rapporten.

Verzoekende partij lijkt dit ook niet te betwisten, nu zij louter lijkt te menen dat afdoende zou zijn aangetoond dat de algemene rapporten op hun situatie betrekking hebben en dat daarin het gevaar, overeenkomstig artikel 3 EVRM, zou schuilen.

Verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op omstandige wijze uiteengezet op welke manier de situatie in Afghanistan sinds 2021 is gewijzigd, waardoor bijgevolg dient te worden geoordeeld dat het verdwijnen van de overheid als actor heeft bijgedragen tot een sterke afname van willekeurig geweld in Afghanistan. Dit gegeven, in combinatie met het gebrek aan bewijzen omtrent de persoonlijke situatie van verzoekers, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er toe gebracht te oordelen dat verzoekende partij zich geenszins in een prangende humanitaire situatie zou bevinden in Afghanistan.

Bovendien is het een vaststaand feit dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekers hebben getracht om in Pakistan hun verblijf te regulariseren, zodat het aldus niet kan worden verweten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat ook dit element mee in rekening wordt genomen bij de beoordeling van een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Hier gaat verzoekende partij niet eens op in.

Het loutere feit dat verzoekers, onder verwijzing naar algemene informatie, van oordeel zijn dat zij geen toegang hebben tot effectieve bescherming in Afghanistan, noch Pakistan, doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk heeft gemotiveerd met betrekking tot elk van bovenstaande elementen.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verder allerminst kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de verzoekende partij voor de door haar geuite vrees niet werd bewezen op basis van de door haar bijgebrachte bewijzen.

Verweerder wijst daarbij op de omstandige motieven van de bestreden beslissingen, waarbij ingegaan wordt op de situatie in Afghanistan en op de door verzoekende partij aangedragen elementen.

Uit deze overwegingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangebrachte informatie.

In een zevende onderdeel stelt verzoekende partij dat er ten onrechte wordt gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, aangezien er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Verweerder merkt op dat verzoekers in gebreke blijven te verduidelijken op welke gronden het EVRM überhaupt van toepassing zou kunnen zijn in onderhavig dossier.

Aangezien de uitoefening van rechtsmacht een noodzakelijke voorwaarde is, meer nog een conditio sine qua non, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en die aanleiding geven tot een mogelijke schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag, besluit verweerder in casu dat bij gebrek aan rechtsmacht uitgeoefend door België, verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet dienstig kan aanvoeren.

Zie ook:

“De Raad dient echter te benadrukken dat artikel 1 van het EVRM de Staten die partij zijn bij dit verdrag er slechts toe noopt om de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de eerste titel van dit verdrag te verzekeren ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht ressorteren. Verzoekers ressorteren evenwel niet onder de rechtsmacht van de Belgische Staat en hun stelling dat in Afghanistan of Pakistan bepaalde aspecten van het privéleven worden miskend laat dan ook niet toe te oordelen dat verweerder hiervoor verantwoordelijk kan worden gesteld of dat verweerder de verplichting heeft om de vermelde inbreuken op het privéleven in die landen tegen te gaan. Het EVRM is niet van toepassing op handelingen van derde staten die geen verdragspartij zijn en is evenmin een middel dat de verdragspartijen oplegt om de standaarden vooropgesteld in het EVRM aan derde niet-verdragspartijen op te leggen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 6 - 8).” (RvV nr. 292 845 van 16.08.2023)

Strikt ondergeschikt merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat betrokkenen meerderjarig zijn (m.u.v. het minderjarig kind) en dus van hen mag worden verwacht dat zij in hun eigen onderhoud en dat van het kind kunnen voorzien.

Terwijl de situatie van verzoekende partijen vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden, en nog niet verantwoordt waarom een aanvraag om humanitaire redenen wordt ingediend. Verweerder wijst andermaal op de zeer ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris beschikt.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij zich niet kan vinden in bovenstaande motivering doet aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Zelfs indien aldus zou worden besloten dat artikel 8 EVRM in casu toepassing zou kunnen vinden, blijkt allerm minst dat de bestreden beslissing een scheiding van de verzoekende partij met haar familieleden tot gevolg zou hebben, gezien er zowel ten aanzien van de ouders als hun twee kinderen een weigeringsbeslissing werd genomen.

De aanvraag is bovendien géén aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging.

In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende gemotiveerd:

“Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, en op een sociaal isolement, zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden.”

Het loutere feit dat verzoekers stellen dat zij aan vervolging door de Taliban in Afghanistan wensen te ontsnappen, geeft haar niet automatisch het recht om België binnen te komen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

In een achtste onderdeel meent verzoekende partij dat in de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met de voorgelegde landinformatie waaruit blijkt dat vrouwen wel degelijk ernstig onderdrukt worden in Afghanistan.

Verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissingen motiveert als volgt:

“De advocaat verwijst naar de precare situatie in Afghanistan door enerzijds de overname van de macht door de taliban en de daarmee gepaard gaande humanitaire en mensenrechtencrisis, de toename van geweld, de onderdrukking van Afghaanse vrouwen en het ontbreken van degelijk onderwijs en anderzijds de enorme voedselschaarste.

(...)

Loutere verklaringen zonder bewijs en het inroepen van diverse nieuwsartikelen, standpuntennota's en verslagen die de algemene toestand van een land of regio beschrijven volstaan niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

(...)

Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

(...)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hield dus weldegelijk rekening met het de onderdrukking van Afghaanse vrouwen. Verzoekers lieten evenwel zélf na om bewijzen omtrent hun persoonlijke situatie voor te leggen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hield rekening met alle stukken van het dossier en weigerde geheel terecht het visum lang verblijf aan verzoekers.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de visumaanvraag diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

In een negende onderdeel stelt verzoekende partij dat nergens in de bestreden beslissingen werd ingegaan op het hoger belang van het kind en dat de verwijzing naar de eerste en tweede bestreden beslissing in de derde bestreden beslissing ten andere niet volstaat als motivering.

Verwerende partij laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet ernstig is, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk ingegaan wordt op het hoger belang van het kind.

In die zin kan worden verwezen naar volgende motieven uit de bestreden beslissingen:

“Betrokkenen beroepen zich eveneens op het hoger belang van het kind en het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De bepalingen van het VN kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoording ervan betreft, op zich niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. in deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer en/of verblijf naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer en/of verblijf niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is.”

Uit bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, doch dat hiervan geen concrete bewijzen worden voorgelegd, wat op heden evenmin het geval is.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D) , om humanitaire redenen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partijen voeren onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat geen administratief dossier werd neergelegd.

Wat de verwantschap van de verzoekende partijen betreft motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissingen als volgt:

“De verwantschap werd ook niet aangetoond tussen Mevrouw S. S. en de meereizende vermeende zoon H. F., alsook met de referentiepersoon”

De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen niet dat een DNA test werd voorgelegd waaruit de verwantschap van de verzoekende partijen blijkt. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt echter niet dat de verwerende partij met dit element heeft rekening gehouden, wel integendeel. Zij stelt immers dat geen bewijzen van verwantschap werden voorgelegd, wat niet klopt gezien de voorgelegde DNA testen. Hetzelfde geldt voor de werkbadge van de eerste verzoekende partij, die volgens de verzoekende partijen aantoont dat hij werkzaam was bij de Afghaanse politie aan de grens, en wat volgens hen één van de kernelementen is van hun aanvraag voor een humanitair visum.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen op deze punten dat, zelfs indien de gemachtigde per vergissing geen rekening zou hebben gehouden met de werkbadge, de voorgelegde DNA resultaten en verwezen zou hebben naar de categorie van werknemers van vzw, internationale organisatie of journalist, dit geenszins afbreuk doet aan de overige motieven van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat dit niets afdoet aan het feit dat bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partijen geen rekening werd gehouden met de voorgelegde DNA resultaten en de werkbadge bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft door deze elementen te miskennen, geen zorgvuldig onderzoek gevoerd. Dit houdt op zich een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet daar niets aan af.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 en 27 november 2023 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU